

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt eneste Behandling af Forslag til Lov om Ændring i § 6 i Lov af 1. Juli 1927 om Aldersrente.

(Lovforslaget som vedtaget af Landstinget findes i Tillæg C. Sp. 425; Udvalgets Erklæring findes i Tillæg B. Sp. 1441).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Formanden: Til Sagens Behandling i dette Møde udkræves Tingets Samtykke. Hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg dette Samtykke som givet. (Ophold). Det er givet.

Udvalgets Indstilling sættes til Forhandling.

Ordføreren (Holger Larsen): Det foreliggende Forslag bærer jo i høj Grad Vidnesbyrd om, at det kommer fra det andet høje Ting, og Vidnesbyrd om den Evne, som det andet Ting har til at forringe de sociale Lovforslag, naar de kommer til det.

Af det oprindelige Forslags gode Bestemmelser er der ikke blevet ret meget tilbage. Den Adgang, som Lovforslaget indeholdt for Kommunalbestyrelserne til at forhøje de fradragsfrie Beløb for de gamle Aldersrentenydere med 100 Kr., er strøget. Det beklager jeg i høj Grad, fordi de gamle meget stærkt trænger til at tjene det, de kan tjene, og blive lettet for at faa saa store Afdrag, som de nu faar. Jeg maa ligeledes beklage, at den i § 3 omhandlede personlige Hjælp til Invaliderne ikke er blevet gennemført, og det samme gælder Brændselshjælpen til Invaliderne. Man maa jo regne med, at Invaliderne er et Folkelag, der i høj Grad trænger til en saadan Hjælp.

Tilbage af Forslaget, som dette Ting vedtog det, er der i Virkeligheden kun blevet Bestemmelsen i § 2 om et større Beløb til personlig Hjælp til Aldersrentenyderne. Dog er ogsaa disse Bestemmelser blevet forringet i Landstingets Affattelse. Her vedtog man at stille Land og By lige med Hensyn til at give Sygehjælp til Aldersrentenydere og samtidig at forhøje det Beløb, der var til Raadighed for Byerne

fra $\frac{1}{20}$ til $\frac{1}{12}$ af Grundbeløbet eller fra 5 til 8 pCt. Nu har Landstinget til Dels accepteret Tanken med at lade Landkommunerne afholde deres Sygehjælp paa en noget lignende Maade som Byerne, saaledes at Sygehjælpen kommer ind under almindelig Aldersrenteberegning. Men det forekommer mig, at man har valgt en noget kunstig Fremgangsmaade.

Det naturligste vilde have været, om man havde stillet By og Land lige og sagt: nu føres al Sygehjælp op som almindelig Aldersrente. Landstinget er imidlertid gaaet den Vej, at man har valgt at forhøje for Landkommunerne fra $\frac{1}{8}$ til $\frac{1}{7}$ af Grundbeløbet eller fra $12\frac{1}{2}$ til $14\frac{1}{7}$ pCt. Dertil knyttedes den Bestemmelse, at saafremt Sygehjælpen i Landkommunerne overstiger 5 pCt. af Grundbeløbet, kan det overføres som almindelig Rente. Det vil paa godt Dansk sige, at af selve de personlige Beløb skal Landkommunerne altid afholde op til 5 pCt., medens Resten overføres som almindelig Aldersrente, og det vil igen sige, at Landkommunerne faar $9\frac{2}{7}$ pCt. at uddele til personlig Hjælp, derunder til Brændsel.

Det er noget kunstigt, men det indeholder naturligvis en vis Chance for Landkommunerne, nemlig den Chance, at hvis de nu skal udbetale 4 pCt. af Grundbeløbet i Sygehjælp, har de til Raadighed 1 pCt. mere, saaledes at de i Stedet for de $9\frac{2}{7}$ pCt. faar $10\frac{2}{7}$ pCt. til at udbetale personlig Hjælp med.

Nu er det mig lidt vanskeligt at forstaa, hvorfor de gamle i en Landkommune, hvor der er megen Sygdom, skal straffes, fordi der er megen Sygdom. Og det vil de i Virkeligheden blive, fordi den Landkommune faar mindre at udbetale i personlig Hjælp end den Landkommune, hvor de har klaret sig nogenlunde med Hensyn til Sygdomme. Det hører til den Slags Mystik, som man har noget vanskeligt ved at forstaa.

Jeg skal imidlertid ikke paa dette Tidspunkt grunde over, hvad der er Aarsagen dertil i Almindelighed, men jeg erkender, at for Landets Vedkommende naas der det betydningsfulde Fremskridt, at de nu kan disponere over et ret stort Beløb til personlig Hjælp, altsaa godt 9 pCt. Det har de ikke kunnet gøre hidtil. Der har været Landkommuner, hvor de har maattet bruge hele